

ממ:

כהן גדול פרק שביעי נוזר

עין משפט
גז מוצה

מסורת הש"ס

ג' א מ"י פ"ו מהלכה
טווח הלכה ב סמך
עין קם:
ד ב מ"י טס הלכה א
והלכה ב ופ"ו טס
הלכה ג:

מוסף רש"י

רביעית דם היא חייבה על
אלה ונבלה הכי לא אקרי
מת עד שיאזכר שיעור
מיטה (מהר"ד) ד. א.
נפשות. משמע שמים,
מת. דבר שמיטה נלה על
ידו דהיינו רביעית וחורין
ע. ב. רביעית קרי לה נפש
כדאמרינן (שם) (שם) א.
רביעית דם מתייבב (שם)
ד. א. על אלו טומאות
הנוזר מגלה. אלס עמאל
לאחר שמה מקנה טריטום
אמר כל מה שמה נפלה
וחזר ומתחיל וזנה,
בדמיו (במגן) ו' והימים
הכאשר יפלו וחורין טס.
על המת וכו'. אבל לא על
שאר טומאות. טעם נבלה
ישקר. דמת מתייבב נפלה
יקי ימות מה עליו (שם).
שקנתרין הן מקטירטס
קדושי' וכו'. לקפחני כמו
וקטור (מד). לקפח את
שוקו. לקנני הלכות
להיער טס מתייבב וכן
עמד כוננס (קולין) ג. ב. ג.

פ"ה הרא"ש

ול כל לאפוקי רחוקים
לעבור עליו כב לאוק
דבלאו האי קרא ידע
ליה דלא גרע פסוק
דריש נפשות לאפוקי
רביעית דם המאי מבי
נחם שאמר ליטא להם
ירושין נפשות מת ב'
פשות פשות מת א'
דהיינו רביעית א' דאין
דם יכול לחיות בפחות
ארביעית דם: כך כתוב
מקצת ספרים לאפוקי
ביעית דם וכו' והצריכו
המפרשים לפרש לאפוקי
אלא יטא לה וזכור
מפיו כתוב לאחיי ויתא
דך גדי טפי לאחיי
קטמטא באולה: אלא
קפחני בהלכות. לערנא:
ך שנה לא וכו' מאד
ר' יהודה לא היה שונה

מלאחיו נוזר דקאמר הש"ס מה לי כ"ג לחודיה מה לי כ"ג וזר לך
נראה דהתם נמי כ"ג טעול יום אית ליה לריכותא לגבי כ"ג אלא סבר
כיון דגלי לן מרזייהו כ"ג דאין חילוק בין זה לזה בין אב לאם כי אס'
גילוי מילתא בעלמא הוא וליף נזיר מיניה הלך דרש מרזייהו גבי נזיר
סמס: מיניה כ"ך לומר דסוגיא דהכא

חלוקה דמנריך גם לגבי נזיר מרזייהו
לך לא דרש מלאמו כהן הדיוט הוא
נזיר כי התם ועוד יש ליטב גם הך
דהכא דסברה כי ההיא דטעול יום
דדוקק הוא לפלוגי סוגיא דשמעתין
אהיה דפ' טעול יום דהא חדי ודאי
ר"ע היא ואין סברא לומר דמרי מנאי
וינוח אליבא דר"ע מדלא קאמר הש"ס
בדיא ואף על גב דסוגיא דין עבד
לריכותא מאזני ומאמו והתם דרש
מרי מנאי ומאמו נאמר דמקל
ד"כ עבד לריכותא ולגוי מילתא
בעלמא אגזיר הוא ומעמה גם בזיר
שין ואימר לן בזיר מרזייהו לדרשא
כדרש התם ור"מ א"כ אמאי דרש
הכא מלאזני ולאמו דזיר מרזייהו למת
מזה לר"ע הא בחדא סגי וי"ל דאין
הכי נמי דהכא נמי ניתא לאזני לחודיה
למת מזה ולאמו משום כהן הדיוט

והוא נזיר כדרש התם ומיניה לא חש
אחד ומאריך במקום אחר ור"מ א"כ למה הזכיר לר"ע כאן דרשא ד"כ וזיר כדרשין
הדיוט וזיר כדרשין מלאמו שלא הביאה כאן לחומה דרשא ויש לומר היינו משום
דאינן לך כ"ג וזיר כ"י כדי לפגמי ההוא לאזני ולאמו ד"כ לגזירה שיהא
מקשין לך י"מ ע"ה ולאחיותו נמי מפרש לר"ע דמכ"ב נזיר לאחיו הואיל והתחיל לדרוש
הפסוק עד קפ"ו אי נמי משום דלר"ע אינן שרין טפי לחיותו יותר מלרבי י"מ ע"ה
מהר"ף: ע"ה ב"ה לאפוקי רחוקים. הך לאפוקי הו' פירושא כמו נפקא ליה מהאי קרא
כל לחודיה דרש רחוקים כדדרשין נפשות לרביעית דם הנכא משני ממים ודוקק הוא
לא דרש מיניה רחוקים כי אס' מנפש לך נראה דהכא נמי דרש רחוקים מעל כל נפשות
מדמתיב נפשות לשון נפש ויש לחמוה למה ליה לר"ע גבי כ"ג קרא דרחוקים מיפוק ליה
או משום איסור שהיה עליו כדדיוטותו להיכא אול כדפירשית לעיל דזה עיקר הטעם
לא הזכיר כלל וז"ך עיון לשון מהר"ף: ע"ה א"ו שופאות הנוזר מנ"ה ע"ה חמת וע"ה
ומפרש: בגמרא דהשתא על כוית מן המת מגלה על מה שלם לא כ"ש: נצ"ל. מוהל מן
ועפירות הבא מן המת ובגמרא מפרש שיעורא. מרוד קף: וע"ה השרדה וע"ה הגולגולת.
מרזייהו או על חלה מנהון: וע"ה אבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהם בשר כראוי.
בשר: שיוכל האבר לחיות אס' היה מחובר לאדם חי שיוכל להעלות ארוכה ואע"פ שאין
שצבו מרוב מנייה או מרוב בנייה כגון שיש ר' בק"ג עלמות שנשברו וחזי קב
ורוב בנייה מפרש לקמן שני שוקים ויך אחד או איפכא ואע"פ שמטמא כהאל
מטמאין כהאל וקחשיב רובע עלמות הבא מרוב מנייה או מרוב בנייה מ"מ הלכה
משאר עלמות שאינו מרוב בנייה ולא מרוב מנייה דהא כהאל נמי לא מטמא
וע"ה חצי לוג דם. ואע"פ שמטמא כהאל כריעית כדאיתא במתניתין דלהלות מ"מ
למשה מסיני: ע"ה משאו וע"ה בנעו וע"ה אחיה. דכל הני דחשיב לעיל מטמא
מגעו ועל משאו מגלה אכל כהאל אפילו טמוי לא מטמא: ע"ה א"ו הנוזר טמא.
וכמה בש"ש ובשביעי וכו' את הקודשין. דכתיב והימים הראשונים יפלו: ואין
קרבנותיו וכן מוכח בגמ' דאיבעיא מיבעיא ליה מתניתין מני דל"כ פשיטא
כך שנה י' רבי מאיר. כמשנה על המת ועל כוית מן המת ורבי יהודה לא היה שונה
מן המת וכו': (ש"ע) ע"ה. יכול להקשות ולומר על אבר ממנו מגלה כדתנן
דהלכות שהאזנים אין להם שיעור כל שכן על מה שלם ואחתי מאי קשמע לן
אלא כראב"ד ר' יוחנן לא גזיבה אלא א"פ ש"א נתקשרו אבריו בגדין. ה' [ואיתן] זו כוית
שאין לו גדין דלא מיקרי אבר אלא עלם ובשר וגדין ועל כל המת מגלה אע"פ
פ' רביעי יתכן דאמתניתין דלהלות אמרה דקמני המת וכוית מן המת דמטמא
כהאל מוקי לה רבי יוחנן כנפל שלא נתקשרו אבריו בגדין: ו

על כל לאפוקי רחוקים. דלא ליעמא: מה לאפוקי קרובים: נפשות.
שאל ילאת רביעית דם מני' ממים אינו מטמא להם: בתנאי' נלל.
מפרש בגמרא: ועל אבר מן החי ועל אבר מן המת שיש עליהם
בשר כראוי. דהיינו כדי שיכול לחיות ולהכריח אף על פי שאין
עליהן בשר כוית: חזי לוג דם.

שמי רביעיות: על פסל כשעורה על
מגעו ועל משאו. על אכל כשעורה על
אחיה: גמ' קנערטין. טיטוריו"ש:
לקפחני. לנחמי: כעס רבי
יודה. ואמר זו (א) אינו משנה:
ועדיין
כוית נצל ועל מלא תרודו רקב על השרדה ועל הגולגולת ועל אבר מן המת
ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי ועל חצי קב עצמות ועל חצי לוג דם
ועל מגעו ועל משאו ועל אדוילו ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו יעל
אלו הנוזר מגלה ומוזה בשלישי ובשביעי וכו' את הקודשין ואינו מתחיל
למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו: גמ' תנו רבנן אחר
פשיטתו של רבי מאיר אמר להן רבי יהודה לתלמידיו אל יכנסו תלמידיו
רבי מאיר לכאן מפני שקנתרין הן רבי אלמוד תורה הן באין אלא לקפחני
בהלכות הן באין דוק סומכום ונכנס אמר להם כך שנה לי רבי
מאיר על אלו טומאות הנוזר מגלה על המת ועל כוית מן המת
כעס רבי יהודה ואמר להן לא כך אמרתי לכם אל יכנסו תלמידיו רבי
מאיר לכאן מפני שקנתרין הן על כוית מן המת מגלה על המת לא כ"ש
אמר

כל הדרשות הכא משום דקמין אסוגיא דהתם דפרק טעול יום וכן דרך הש"ס שמקלר במקום
אחד ומאריך במקום אחר ור"מ א"כ למה הזכיר לר"ע כאן דרשא ד"כ וזיר כדרשין
הדיוט וזיר כדרשין מלאמו שלא הביאה כאן לחומה דרשא ויש לומר היינו משום
דאינן לך כ"ג וזיר כ"י כדי לפגמי ההוא לאזני ולאמו ד"כ לגזירה שיהא
מקשין לך י"מ ע"ה ולאחיותו נמי מפרש לר"ע דמכ"ב נזיר לאחיו הואיל והתחיל לדרוש
הפסוק עד קפ"ו אי נמי משום דלר"ע אינן שרין טפי לחיותו יותר מלרבי י"מ ע"ה
מהר"ף: ע"ה ב"ה לאפוקי רחוקים. הך לאפוקי הו' פירושא כמו נפקא ליה מהאי קרא
כל לחודיה דרש רחוקים כדדרשין נפשות לרביעית דם הנכא משני ממים ודוקק הוא
לא דרש מיניה רחוקים כי אס' מנפש לך נראה דהכא נמי דרש רחוקים מעל כל נפשות
מדמתיב נפשות לשון נפש ויש לחמוה למה ליה לר"ע גבי כ"ג קרא דרחוקים מיפוק ליה
או משום איסור שהיה עליו כדדיוטותו להיכא אול כדפירשית לעיל דזה עיקר הטעם
לא הזכיר כלל וז"ך עיון לשון מהר"ף: ע"ה א"ו שופאות הנוזר מנ"ה ע"ה חמת וע"ה
ומפרש: בגמרא דהשתא על כוית מן המת מגלה על מה שלם לא כ"ש: נצ"ל. מוהל מן
ועפירות הבא מן המת ובגמרא מפרש שיעורא. מרוד קף: וע"ה השרדה וע"ה הגולגולת.
מרזייהו או על חלה מנהון: וע"ה אבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהם בשר כראוי.
בשר: שיוכל האבר לחיות אס' היה מחובר לאדם חי שיוכל להעלות ארוכה ואע"פ שאין
שצבו מרוב מנייה או מרוב בנייה כגון שיש ר' בק"ג עלמות שנשברו וחזי קב
ורוב בנייה מפרש לקמן שני שוקים ויך אחד או איפכא ואע"פ שמטמא כהאל
מטמאין כהאל וקחשיב רובע עלמות הבא מרוב מנייה או מרוב בנייה מ"מ הלכה
משאר עלמות שאינו מרוב בנייה ולא מרוב מנייה דהא כהאל נמי לא מטמא
וע"ה חצי לוג דם. ואע"פ שמטמא כהאל כריעית כדאיתא במתניתין דלהלות מ"מ
למשה מסיני: ע"ה משאו וע"ה בנעו וע"ה אחיה. דכל הני דחשיב לעיל מטמא
מגעו ועל משאו מגלה אכל כהאל אפילו טמוי לא מטמא: ע"ה א"ו הנוזר טמא.
וכמה בש"ש ובשביעי וכו' את הקודשין. דכתיב והימים הראשונים יפלו: ואין
קרבנותיו וכן מוכח בגמ' דאיבעיא מיבעיא ליה מתניתין מני דל"כ פשיטא
כך שנה י' רבי מאיר. כמשנה על המת ועל כוית מן המת ורבי יהודה לא היה שונה
מן המת וכו': (ש"ע) ע"ה. יכול להקשות ולומר על אבר ממנו מגלה כדתנן
דהלכות שהאזנים אין להם שיעור כל שכן על מה שלם ואחתי מאי קשמע לן
אלא כראב"ד ר' יוחנן לא גזיבה אלא א"פ ש"א נתקשרו אבריו בגדין. ה' [ואיתן] זו כוית
שאין לו גדין דלא מיקרי אבר אלא עלם ובשר וגדין ועל כל המת מגלה אע"פ
פ' רביעי יתכן דאמתניתין דלהלות אמרה דקמני המת וכוית מן המת דמטמא
כהאל מוקי לה רבי יוחנן כנפל שלא נתקשרו אבריו בגדין: ו

אלא כראב"ד ר' יוחנן לא גזיבה אלא א"פ ש"א נתקשרו אבריו בגדין. ה' [ואיתן] זו כוית
שאין לו גדין דלא מיקרי אבר אלא עלם ובשר וגדין ועל כל המת מגלה אע"פ
פ' רביעי יתכן דאמתניתין דלהלות אמרה דקמני המת וכוית מן המת דמטמא
כהאל מוקי לה רבי יוחנן כנפל שלא נתקשרו אבריו בגדין: ו

א) ונעילת. ופ"ה. ב) חולין
פ"ה. ג) ק"ה. ד) קדושין נב.
ה) ונאקטן. ו. ז) זיל נפסק.
ח) זיל מה ל. ו. זיל מה ל.
ט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
י) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
יט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כ) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כה) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כו) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
כט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
ל) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לה) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לו) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
לט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מ) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מה) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
מט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נ) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נה) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נו) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
נט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
ס) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סא) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סב) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סג) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סד) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סה) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סז) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סח) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.
סט) זיל נפסק. ט. זיל נפסק.

נוסחת הריב"ן

א) חזיה לריסה תלמוד:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה על כל. וכו'.
זיר נזיר נזיר על כל.
נפס. נזיר לא סביב כל ע'
ח"מ:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) בא"ד (המתחיל מנזיר
לנזיר) ולמזכיר מה לי וכו'
כאן נזיר וזיר עליה חזית
עליה מתקן וזיר מנזיר:
ב) בא"ד כדפירשית שז"ך
לי לגמור מינה לגמור
מנזר וזיר וזיר: ג) ר"ה
נמי חזית על כל ר"ב פ"ה
ח"מ כיוצא בזה
דמחזיק דנזיר לא סביב
כל: ד) ר"ה ועל חזי וכו'
מתקן ז"ש נזיר חזית נזיר
ח"מ: ה) ר"ה אלא וכו' נתקמו
אבריו בעדין וזית חזית
וזית מתקן וזיר ואין
ח"מ:

הגהות התוספות

1. ז"ל טס ק. 2. ז"ל ח"ה
3. ז"ל אפיק. 4. ז"ל
5. כפ"ה איתא כ"כ
6. מימת נזיר מתקן
7. ז"ל כ"כ.
8. כפ"ה ועל טס.

לעיו רש"י

טורטוריו"ש. וכו'.
ש"ע: